

FAHRENHEİT 212

gölümsemeye aç uzakta yoksul çocuklar
gözü yaşlı okul bekler mavi defterleri
insancığın gözlerine cehennem girmeyegörsün
Kabil tetikte bekler kanlı köprüleri...

ısıt, biraz daha ısıt ellerimi duvar soğuk
pencereye sakladığım kırmızı bulut
yakında çıkıp gelecek aydan kanatlarıyla
bahçeye diktiğim hep yıldızlı bir umut...

ısıt, biraz daha ısıt gözlerimi toprak soğuk
yaralı bir kavmi kim dinler Kur'an'dan başka
paletler en çok annemin ekmeğinde zangırdar
bir mum yavaşça erir zamanın içinde...

gölümsemeye aç uzakta kurşun çocuklar
kuruyan zeytinlerin gölgesi dinmez ağıt
akıt yüreğindeki iyiliği bu paramparça ocağa
ısıt, biraz daha ısıt zeytin dalı'ndaki güneşi...

ısıt, biraz daha ısıt ayaklarımı yollar soğuk
namlunun ucunda bir akrep gibi ayakkabılar
babamdan en son duyduğum şiiri söylüyor
elinde bir parça ekmeği paylaşan çocuk...

sütün dirilişi, sözün merhamet güvercini
gönlün Kâbe'sine üşüşüyor metal akbaba
ısıt, biraz daha ısıt kanın kaynamasını
ısıt, zeytinler yeşerecek Bakara'nın toprağında...